

та се не задѣваше въ юнашествата на градскитѣ бабаити. Той гаче бѣше нѣщо подушилъ: единъ той, Мурадъ Дервентли, можеше да знае, какви делии има срѣдъ кауритѣ, и кой отъ тѣхъ може да излѣзе на Кючюкъ Сюлеймана. Той мислѣше: „дерменджийския чапкжнинъ е—онъ е, Спиро: още лани ме онъ слиса, коа со една ржка дигна денкотъ тютюнъ, що се бѣ намокрилъ . . . Я я я, домузъ ерифъ¹⁾), язъкъ оти не е отъ ислямъ, юнакъ е, ама . . .“ — И мислеше още Мурадъ Дервентли: „Онъ е. На своя глава сака да я кара, па се дърпна: не ке да ни е ортакъ. Хе, бре, кяфиръ кауръ, що ти чини тебе глаа!“

И като се наведе Мурадъ до ухото на Кючюкъ Сюлеймана, когато бѣха останали на самѣ, каза му:

— „Не крий, онъ е, Дерменджийския чапкжнинъ, Спиро Църне, ха?“

Кючюкъ Сюлейманъ трепна, като боднатъ, па изведнажъ избѣли той страшно очи, стисна зжби, шипѣше като змия, па промълви:

— Мурадъ аа, сакамъ да мълчишъ: я ке си го отепамъ тоа кауръ . . . со моя ржка ке си го отепамъ, али нека ми име не чуешъ! И ке ойдамъ со тебе: вситѣ каурчина отъ Прилѣпа единъ по единъ ке носамъ по гори, да си ги учамъ со даре на кьочекъ . . . ж-ж-жхъ!—и люшна глава злия Турчинъ отъ болки и ярость.

На Дервентлия сѣкашъ само това му и трѣбваше; той веднага излѣзе и се запжти за кѣмъ сарачската чаршия. Въ главата му се въртѣха най мѣстителни мисли. Неговитѣ грижи бѣха голѣми. Старъ качърмаджия на тютюнъ, той бѣше устроилъ цѣла банда отъ смѣли хора, които му вършеха работа по-вече отъ бабаитлжкъ, а той самъ трупаше паритѣ и пазарѣше вече единъ чифликъ, кждѣто гласѣше да дигне и кула. Това Дервентлиятъ Мурадъ имаше да постигне само съ юначеството си. Ала лѣтоска бандата му се бѣше

¹⁾ Свиня човѣкъ.